

François Thijs

Main Street

Slot

Op een stoel liggen enkele kleren. Robert gooit ze op bed en vraagt Dewi om te zitten. Ze staat er nog altijd wat verward bij.

‘Och mister Robert, gaat u nu maar slapen. Ik red me wel.’

‘Dewi, je kan me honderd procent vertrouwen. Ik ben hier maar een alledaagse toerist. Maar ik wil je graag helpen.’

‘Dat is zeer vriendelijk, mister Robert. En misschien heb ik later wel wat advies nodig.’

Even later verdwijnt ze in de nacht.

‘Goed geslapen mister Robert?’

De volgende ochtend verwelkomt Dewi hem of er geen vuiltje aan de lucht is.

IV

Bij Jim is er wel een vuiltje aan de lucht. En zelfs een zeer vuil. Hij is danig in zijn ego gekwetst door de brutale afwijzing van Lisa. En haar mormel!

‘Als ik kon gooide ik dat Moumoutje in de zee. Als voer voor de haaien. Trouwens, wat een naam voor dat kutlikkertje!’ spreekt zijn innerlijke stem met ingehouden woede.

Toen hij Lisa voor de eerste keer zag was hij er zeker van dat hij haar wel in zijn strikken zou vangen. Maar hij kan alleen vaststellen dat ze vooral gecharmeerd is door die oude vent.

‘Dat wijf is duidelijk gestoord. Allicht heeft ze een vadercomplex. Of nog erger! Een vagina dentata! Een kut met tandjes! Van zo’n vrouwen blijf je best weg.’ denkt hij.

Om zo nog enigszins zijn ego te redden.

Maar Jim beseft dat hij tegenover Lisa machteloos staat. Hij droomt er wel van om haar een koekje van eigen deeg te geven. Maar dat wordt een hopeloze missie. Om zijn zinnen wat te verzetten, besluit hij om in de late middag een fietstocht te maken.

De fietsenverhuur is een van de handeltjes van Lintang. Hij vraagt aan Dewi of ze weet waar hij uithangt.

‘Mister Jim, die moet hier normaal ergens rondhangen. Maar vraag me niet waar,’ zei ze met een stem, die anders klinkt dan normaal.

‘Dan loop ik wel even door het domein.’

Tot zijn grote verbazing ziet hij Lintang uit Lisa’s vakantiehuisje komen.

‘Oudere mannen! Maar blijkbaar ook jongere.’

Maar die gedachte zet hij snel van zich af.

Hij stelt zich wel de vraag wat die twee daar aan het bekokstoven waren?

‘Een vrouw, die zogenaamd in de betere Londense kringen verkeert. En de grootste ritselaar van het eiland.’

Zijn interesse is ineens gewekt. Hij kent enkele journalisten in Londen. Maar hij moet natuurlijk de volledige naam van dat hooghartig en geheimzinnig wicht weten, om eventueel haar doopceel te laten lichten. Dewi moet soms haar kantoor verlaten. En dan laat ze gewoonlijk de deur open.

‘Ik wil er zeker geen gras laten over groeien. Maar het moet zo onopvallend mogelijk gebeuren. En als ze me toch betrapt? Het zal me worst wezen.’

Jim zet dat fietstochtje uit zijn hoofd. En blijft onopvallend in de buurt van het kantoortje. Na nog geen uur kan hij zijn plan uitvoeren. Dewi komt naar buiten en verdwijnt tussen de vakantiehuisjes. Jim glipt zo snel mogelijk naar binnen. Hij heeft geluk. Het register ligt open en bliksemsnel vindt hij de naam. Lisa Bloem! Enkele seconden later staat hij buiten. Niemand heeft hem gezien.

‘Ik heb de eerste troefkaart in handen. Nog voldoende tijd om die fietstocht te maken.’

Hij zoekt Lintang op en de huur is snel beklonken.

‘Mister Jim, uw fiets staat om twee uur aan de receptie,’ zei de jonge man op een zeer onderdanige manier.

De journalist heeft een grote hekel aan zo een mensen. Dat geeft hem kriebels. Wat nog wordt versterkt door het feit dat hij dat mannetje voor geen haar vertrouwt. Lintang moet het stellen met een bars ‘bedankt’.

Jim loopt naar een restaurantje aan de haven en bestelt een mocktail, waarin limoen en gember de boventoon voeren. Nu kan Jim wel wat alcohol verzetten, maar uit ondervinding weet hij, dat als hij er met eentje begint, hij moeilijk kan stoppen. Om zijn plannen verder uit te werken, heeft hij dat er wel voor over. Het zal een alcoholvrije dag worden. Zeker zo lang de zon nog niet achter de horizon is verdwenen.

Rond één uur wenkt hij de ober en bestelt een bord ayam paniki en toch een fris biertje.

‘Binnen- of buitenlands mister.’

‘Buitenlands natuurlijk! Maar het moet wel fris zijn. En geef me maar ineens een halve liter.’

Een kwartier later staat het eten voor zijn neus. Het bier is van een Nederlands merk. Na de maaltijd bestelt hij een koffie. Dan wordt het tijd om de fiets op te halen. Eerst loopt hij langs zijn vakantiehuisje om een rugzak met enkele spullen op te halen.

Het vehikel staat aan de receptie klaar. Het is een allegaartje van allerlei onderdelen, maar de fiets ziet er stevig uit. Ook de bandenspanning is dik in orde.

‘Kom jongen, we zijn ermee weg.’

Jim heeft er duidelijk zin in. De ringweg langs het eiland is eerst enkele honderden meters geasfalteerd. Maar dan wordt het laveren over een zandweg, waarin de kuilen niet te tellen zijn. Gelukkig heeft Jim een krachtig lijf. Op een bepaald ogenblik begint hij de frisse wind in zijn gezicht te voelen. Aan de andere kant van het eiland is de zee veel ruwer. Er ligt heel wat vuil op de stranden. Hij ziet onder andere wrakhout, zeewier en plastic. Er staat ook een strakke wind. De golven hier zijn veel woeliger. Je moet al een geoefende zwemmer zijn om het water in te gaan. Jim zet zijn fiets tegen een door de wind verweerde palmboom. Eerst kijkt hij naar de horizon. Dichtbij de kust voert een toeristenboot die op weg is naar het haventje. In de verte vervolgen twee vrachtschepen hun vaart.

Na enkele minuten neemt hij zijn bidon en smartphone uit zijn rugzak. Eerst drinkt hij wat. Hij heeft er over nagedacht welke collega hij in Londen zou bellen. De man heet John Alda, en Jim weet dat hij een groot netwerk heeft. Er is een tijdsverschil van zeven uur. Hier is het ongeveer vier uur in de middag. Dan moet het in Londen tien uur in de ochtend zijn. Hij draait het nummer, maar hoort geen telefoonsignaal.

‘Ik heb hier verdomme geen bereik!’

Hij neemt nog een slok water en vervolgt zijn tocht. Na een kwartier stopt hij opnieuw om te bellen. En nu gaat het signaal over.

‘Met John Alda.’

‘Hoi John, het is hier met Jim Percy.’

Even is er stilte.

‘Man, hoelang is dit geleden. Waar hang jij uit.

‘Ik zit op dit ogenblik in het Verre Oosten’

‘Hoe kom je daar terecht?’

‘Dat leg ik je later nog wel uit. Maar om ineens met de deur in huis te vallen. Ik zou je iets willen vragen. Zegt de naam Lisa Bloem jou iets?’

‘Lisa Bloem? Dat zegt me niets. Is dat de naam van een plaatselijke schone?’

‘Nee John, dit is een ernstige vraag. Ik ben hier op dit ogenblik undercover. Je zou me veel plezier doen om dit eens uit te zoeken.’

‘In orde. Heb je soms een foto van haar?’

‘Nee, maar daar kan ik wel voor zorgen. Zodra ik die heb, zend ik hem door. Dat kan vanavond nog gebeuren.’

Terug in het hotel zet Jim zijn fiets aan de receptie. Daarna gaat hij in een strandbarretje een koffie drinken. Er staat nog een ding op zijn lijstje voor vandaag. De foto van Lisa Bloem!

‘Dat zal vanavond moeten gebeuren. Het zal niet zo makkelijk zijn om dit te doen, zonder dat ze dit opmerkt. En dat moet voor de duidelijkheid best nog een mug shot zijn.’

De zon verdwijnt achter de horizon. Het hotel komt tot leven. De meeste gasten gaan dineren.

Anderen zetten zich aan de bar of maken een avondwandelingetje. Lisa zit aan de bar. Jim veronderstelt dat ze op Robert zit te wachten. Hij heeft zijn smartphone in de hand. Hij zal de foto vanaf een afstand moeten nemen. Hij slentert wat rond. En het lukt hem om ongezien drie foto's te nemen. In zijn vakantiehuisje verbindt hij snel de smartphone met de computer. En niet veel later gaat er een e-mail richting Londen. Nu is het afwachten.

De volgende dag vindt Jim al een antwoord in zijn mailbox.

‘Hoi Jim. Natuurlijk weet ik wie die Lisa Bloem is. Alleen is dat haar echte naam niet. Ze heet Wynne Agung. Op dit ogenblik staat ze op de opsporingslijst van Interpol, omdat ze de dodelijkste spin in een internationaal web van drugshandel is. Ze wordt ook verdacht van betrokkenheid bij verschillende moorden. Dat valt moeilijk te bewijzen, omdat ze nooit zelf haar handen vuilmaakt. Ze is een femme fatale, die er niet voor terugschrikt om door het verlenen van seksuele gunsten mannen voor haar kar te spannen. We weten van mekaar dat we liefhebbers zijn van vrouwelijk schoon. Maar ik zou toch opletten. Laat het maar weten, als ik je nog van dienst kan zijn! Ik reken wel op een primeurtje!!! Beste groet, John Alda,’ luidt het antwoord.

‘Ik wist dat er met dat wijf iets niet in de haak is. En het is nu ook duidelijk waarom ze met die Robert zoete broodjes probeert te bakken. Die vent wil ze natuurlijk voor haar kar spannen. Zoiets lukt bij mij nooit’ denkt hij tevreden.

Hij herleest de mail nog eens.

‘Ze is hier natuurlijk met een vals paspoort. Maar Agung? Dat is toch ook de familienaam van die Lintang? Zo stond dat toch op dat papiertje voor de huur van de fiets! Nu wordt het me ineens duidelijk. Ofwel is die Wynne Agung hiernaartoe gevlucht om onder te duiken. Waar ik niets van geloof. Ofwel is ze naar hier gekomen in verband met haar professionele bezigheid. Als ik dit zo mag noemen. Drugshandel. En een familielid helpt haar daarbij. Lintang Agung! Ze voelt zich hier meer dan veilig. Met een vals paspoort op dit eiland zal niemand haar ooit vinden.’

‘Hoi John. Meer dan bedankt voor de info. Ik bekijk hoe ik de zaak verder zal aanpakken. Ik hou je zeker op de hoogte. Beste groet, Jim,’ luidt het antwoord.

‘Maar hoe nu verder? Ik weet wie die Lisa Bloem is. Maar niets wijst erop dat ze hier al met haar handeltje is begonnen. Het enige wat ik kan doen is mijn ogen en oren wijd openhouden.’ Want zij en die Lintang moeten iets in het schild voeren.’

Enkele dagen later is Dewi ineens verdwenen. En wie zit er aan de receptie? Lintang Agung! Robert denkt ineens aan de angstige Dewi in zijn vakantiehuisje. Hij vraagt met een bezorgde stem aan Lintang of hij weet waar ze is.

‘Neen mister Robert. Ze was hier deze ochtend niet aanwezig. Men is in haar woning gaan kijken. Maar daar was ze ook niet. Ik wacht nog vierentwintig uur. Dan verwittig ik de politie op het vaste land.’

Robert is zeer ongerust. Hij staat echter machteloos. Natuurlijk is ook Jim op de hoogte. Die bekijkt de zaak helemaal anders.

‘Die Wynne Agung heeft toegeslagen.’

Er wordt meteen een zoektocht op getouw gezet. Op het eiland is een kleine politiepost, bemand door drie agenten. Ze nemen de leiding op zich. Ook enkele gasten van het Bel Air hotel bieden hun hulp aan. Het trieste nieuws komt in de late namiddag. Iemand staat op een zandduin en ziet op enkele tientallen meters een lichaam in het water drijven. Enkele personen snellen de zee in. Het is inderdaad Dewi. Gelukkig is haar lichaam nog niet aangevreten door vissen. Het nieuwtje gaat als een lopend vuurtje doorheen het eiland. Even later staat een grote menigte toe te kijken. Winny Agung houdt afstand. Zoals ook Jim.

‘Ja, voor de moordenaar zal men niet ver moeten zoeken,’ denkt hij, terwijl hij met een cynisch lachje naar Winny Agung, alias Lisa Bloem, kijkt ‘En als ze het heft niet in eigen handen heeft genomen, dan is ze zeker de opdrachtgever.’

Men waarschuwt meteen het vaste land. Enkele uren later komt er in volle vaart een politieboot aan. Het eiland heeft nergens een grote koelcel. Daarom heeft men het lichaam op de koelste plek van het Bel Air hotel gelegd. En zo veel mogelijk bedekt met crushed ijs. Een politiearts onderzoekt het lichaam en beslist het meteen over te brengen naar het vaste land. Ook neemt men foto’s van de plek, waar Dewi’s lichaam werd gevonden.

De zaak wekt heel wat beroering. Sommige toeristen zijn ermee in hun nopjes. Het zal zeker op het thuisfront een onderwerp van gesprek worden. Maar anderen besluiten om snel het eiland te verlaten. Zo ook Robert. Hij herinnert zich nog dat bizarre gesprek met Dewi.

‘In wat voor een wespennest ben ik hier terechtgekomen?’

Jim kijkt op afstand toe. Hij wacht gewoon af hoe de zaak zich verder ontwikkelt.

‘De politie zal dat overlijden natuurlijk klasseren als een spijtig ongeval.’

Het politievaartuig is inmiddels vertrokken en de rust keert terug op het eiland.

Als een trotse pauw zit Lintang aan de receptie. Zijn collega Johnny loopt rond alsof hij kiespijn heeft. Hij is duidelijk niet blij met de verandering. Dat mister Robert het eiland zal verlaten, is ook geen opwekkend nieuws voor hem. Maar tot zijn grote verbazing mag hij de volgende dagen de receptie bemannen.

‘Wel Johnny, promotie gekregen?’ vraagt Jim hem.

‘Ja mister Jim, miss Lisa kent blijkbaar de eigenaars. Ze hebben haar gevraagd om voor even de zaken te beredderen.’

‘Weet jij soms wie de eigenaars zijn?’

Dat weet ik niet.

‘Daarvoor zal ik allicht nog eens contact moeten opnemen met John Alda. Het zal wel gebouwd zijn met drugsgeld,’ denkt Jim.

‘En waar hangt Lintang uit?’

‘Dat weet ik ook niet.’

Jim loopt verder, zet zich op het terras en vraagt een kop koffie.

‘Ik zal straks nog eens met John Alda contact opnemen. Dit wordt een zaak voor Interpol. Op de plaatselijke politie moet je niet rekenen.’

Bij de ondergaande zon maakt Jim een korte wandeling naar het strand. Hij belt zijn vriend in Londen op en doet zijn verhaal.

‘Een sluwe moervos zoals Winny Agung zal je nooit op een moord betrappen. Die maakt haar handen nooit vuil. Ik zal morgen meteen contact opnemen met Interpol.’

Fluitend loopt Jim terug naar het hotel.

‘Je bent zo vrolijk, mister Jim?’ vraagt Johnny.

‘Een mens mag dat toch al eens zijn,’ antwoordt hij met ingehouden plezier.

Twee dagen later komen drie politieboten in snelle vaart op het eiland af. Iedereen op de strandbedden zet zich recht. Of komt aangelopen. Politieagenten en -honden springen op de steiger. Ze lopen naar het hotel. Men vraagt aan Johnny waar mevrouw Lisa Bloem is. Die weet geen antwoord te geven. Men begint haar te zoeken. Een van de politieagenten speurt met de verrekijker de zee af. Hij ziet haar in een kleine motorsloep op enkele honderden meter van de kust. Allicht is ze gewaarschuwd. Maar dit is duidelijk te laat gebeurd.

Van haar hondje Moumou is geen spoor te bekennen. Enkele uren later wordt het gevonden. Een vrouwelijke hotelgast ontfermt zich over het beestje. Als de vrouw een week later het vliegtuig instapt is er een klein kekje te horen vanuit een grote tas.

De honden speuren bijna het hele eiland af naar drugs. Niets te vinden. Alleen Winny Agung, alias Lisa Bloem, neemt men in hechtenis. Allicht is ze op het eiland alleen maar ondergedoken. Drie dagen later wordt ze op het vliegtuig naar Londen gezet.

Natuurlijk heeft John Alda een deel van de exclusieve rechten op het verhaal. En Jim? Als Winny Agung in Londen landt, heeft hij met zijn avontuurlijke geest het eiland al verlaten!